

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΙΧ ΦΑΪΑΡΝΤ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΤΣΥ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωί, ἡ Μίτσι Τανχάιμ ξύπνησε πολὺ πιὸ ἔνωρις ἀπὸ τὴν κανονικὴ τῆς ὥρα. Ἡ ὑπηρετριά της, ἡ Φράντσυ, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τῆς φέρῃ τὸ γάλα τῆς, νὰ τῆς σερβίρῃ καὶ νὰ σταθῇ μὲ σεβασμὸ λίγα θήματα πιὸ πίσω, περιμένοντας διαταγὰς τῆς. Ἡ Μίτσι ἔνα παράξενον, μὰ γοητευτικὸ πλάσμα ἦπτε μὲ ὄρεξι τὸ ρόφημά της κ' ὕστερα μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη σοβαρότητα, κύτταξε τὴν ὡμορφὴ Φράντσυ πού παρακολουθοῦσε μὲ ἀδιαφορία τὶς κινήσεις της. Φαινόταν καθαρὰ ὅτι κάτι ἤθελε νὰ τὴν ρωτήσῃ. Γι' αὐτὸ ἡ καμαριέρα τῆς πλησίασε πιὸ κοντὰ καί, κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι, τῆς εἶπε:

— Ἐπιθυμῶ τίποτε ἢ κυρία;

Ἡ Μίτσι τενώθηκε μ' εὐχαρίστησι πάνω στὸ κρεβάτι, ἐβγαλε ἕνα στεναγμὸ καὶ χαμογέλασε.

— Καὺμένη Φράντσυ, ἔκανε μ' ἀπογοήτευσιν, τὸ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ ἀνοίξω σήμερα τὴν καρδιά μου κ' ἐλπίζω πὼς θὰ μὲ καταλάβῃς. Δὲν μοῦ λές, Φράντσυ, ἐρωτεύθηκες ποτέ σου;

Ἡ καμαριέρα κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά καὶ ψιθύρισε:

— Ἄν ἡ κυρία μου τὸ ἐπιτρέπῃ, μπορῶ νὰ τὴν πληροφορήσω ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν ἀξίζουν οὔτε ἕνα δάκρυ μας! Ὅλοι τοὺς εἶνε ψεῦτες, κατεργάρηδες καὶ ἀσυνείδητοι.

Ἡ Μίτσι γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της μ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις τῆς Φράντσυ.

— Καὶ πού τὰ ξέρεις ἐσύ δ' αὐτά; τῆ ρώτησε. Τόσο καλά λοιπὸν τοὺς ἔχεις ψυχολογήσει;

Ἡ καμαριέρα χαμήλωσε τὰ μάτια κ' ὕστερα εἶπε μ' ἀπογοήτευσιν:

— Τὰ ξέρω, γιατί ἀγάπησα κ' ἐγώ... Ἀγάπησα μάλιστα πολὺ, παραπολύ... Αὐτὸς πού ἀγάπησα ἦταν ἕνας κύριος, ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος... Κάθε μέρα μου ἔστειλε λουλούδια σὰν νὰ ἤμουν μεγάλη κυρία καὶ μου ἔγραφε ὡμορφα αἰσθηματικὰ γράμματα. Κ' ἐγὼ δὲν ἄργησα νὰ τὸν πιστέψω καὶ νὰ δεχθῶ νὰ μὲ κάνῃ δική του. Τότε ὅμως ἔμαθα ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν παντρεμένος κ' ὅτι εἶχε μάλιστα κ' ἕνα μεγάλον παιδί. Ὅσοσο δὲν τὸν ἐγκατέλειπα γιατί μ' εἶχεκάνει νὰ τὸν ἀγαπήσω... Ἄ, δεσποινίς Μίτσι, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον πρᾶγμα ὁ ἔρωσ!... Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἶνε ἡ χειρότερη ἀρρώστεια. Ὅταν σὰς τυλίξῃ στὰ δίχτυα του, εἶνε ἀδύνατον πειὰ νὰ ξεμπλέξετε... Καὶ τότε ὑποφέρετε ἕνα σωρὸ μαρτύρια...

Ἡ Μίτσι στέναξε καὶ πάλι.

— Ἐχεις δίκην, Φράντσυ, ψιθύρισε σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Ὁ ἔρωσ εἶνε ἕνα πολὺ τρομερὸ αἰσθημα! Ἀλήθεια ὅμως τί ἔγινε αὐτὸς ὁ φίλος σου;

— Χμ! ἔκανε ἡ Φράντσυ, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, φαίνεται, θαρρήθηκε τὶς σχέσεις μας γιατί μιὰ μέρα μου ὡμολόγησε μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη σοβαρότητα: «Φράντσυ πρέπει νὰ σταματήσουμε πειὰ αὐτὸ τὸ ἄσχημον παιγνίδι. Ἡ γυναίκα μου ἄρχισε νὰ μὲ ὑποπεύεται. Εἶνε ἱκανὴ λοιπὸν νὰ κάνῃ κανένα σκάνδαλον καὶ νὰ τὰ μάθῃ ὅλα ὁ γυιὸς μου. Κι' αὐτὸ βέβαιον θὰ ἦταν μιὰ πραγματικὴ καταστροφή. Ὅλος ὁ σεβασμὸς, ὅλη ἡ ἀγάπη πού μου ἔχει θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ θὰ ξεπέσω τόσο στὴ συνείδησί του πού θὰ ντρέπεται νὰ μ' ἔχῃ γιὰ πατέρα του».

Ἐγὼ τὸν ἀκουγα μὲ σπαραγμένη καρδιά... Μὰ ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσα ἀληθινὰ χωρὶς κανένα συμφέρον, κατάλαβα ὅτι εἶχε δίκην κ' ὅτι ἔπρεπε νὰ σεβασθῶ τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη του. Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσω τὸ παραμικρὸ, ἀποτραβήχτηκα ἀπὸ κοντὰ του. Ἦρθα τότε στὸ σπῆτι σας, ὅπου καὶ κατῶρθωσα νὰ θρῶ λίγο τὴν ἡσυχία μου...

Ἡ Μίτσι παρακολουθοῦσε μὲ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησι. Ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς ὡμορφῆς καμαριέρας τῆς τὴν εἶχε σκανδαλίσαι καὶ τὴν εἶχε γεμίσει περιέργεια.

— Δὲν μοῦ λές, Φράντσυ, τῆ ρώτησε μιὰ στιγμὴ, ἀγάπησες

ποτέ μὲ τὴν καρδιά σου ἕναν ἄνδρα;

— Ναι, ἐξακολούθησε ἡ Φράντσυ. Χώρισα ἀπὸ τὸν πλούσιον φίλον μου ὄχι γιατί φοβήθηκα τὸ σκάνδαλον, ἀλλὰ γιατί τὸν ἀγαποῦσα πραγματικὰ καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν κάνω δυστυχισμένον. Ἐξ ἄλλου ἤξερα πὼς ὅταν θὰ ἔπαυε νὰ μ' ἀγαπᾶ, θὰ μετανουοῦσε πού εἶχε θυσιάσει γιὰ μιὰ καμαριέρα τῆς γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του.

Ἡ Μίτσι ἔμεινε συλλογισμένη. Ἐβλεπε ὅτι ἡ Φράντσυ εἶχε ἀπόλυτον δίκην. Μιὰ γυναίκα πού ἀγαπᾶ ἀληθινὰ ἕναν ἄνδρα, θυσιάζεται γι' αὐτὸν καὶ φροντίζει μόνον γιὰ τὸ καλὸ του. Ναι, τὸ ἴδιον ἔπρεπε νὰ κάνῃ κ' ἐκεῖνη μὲ τὸν ἀγαπημένον της. Ὁ Βόλφ Φράνσεν ἦταν ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ τραπεζίτου Φράνσεν καὶ εἶχε ἀμέτρητα πλοῦτη. Ἐκεῖνη ἦταν μιὰ ξεπεσμένη ἀριστοκράτισσα πού μόλις οἱ γονεῖς της κατῶρθωναν ν' ἀνταποκρίνωνται στὶς κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις τους. Ἡ ἀπόστασι λοιπὸν πού τοὺς χώριζε ἦταν μεγάλη. Κι' ὅμως αὐτὸ δὲν τὸ καταλάβαιναν καθόλου οἱ γονεῖς της. Ὅταν ἔμαθαν τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Βόλφ, πρώτη ἡ μητέρα της τῆς ἐδήλωσε μὲ σοβαρότητα:

— Κύτταξε νὰ μὴ σοῦ ξεφύγῃ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σου! Πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ σ' ἀγαπήσῃ ὁ Βόλφ καὶ νὰ σὲ παντρευθῇ. Ἐτσι θὰ ἔχῃς πάλι τὰ πλοῦτη σου καὶ θὰ πάψουμε κ' εἰεῖς νὰ στενοχωριόμαστε ἀπὸ τὴν δυστυχία. Εἶσαι ὡμορφὴ καὶ χαριτωμένη. Ἐχεις ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ κάνῃς ἕναν καλὸ γάμον. Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ παντρευθῇς τὸν Βόλφ;

Ἡ Μίτσι στὴν ἀρχὴ, συμφώνησε μὲ τὴν μητέρα της κ' ἄρχισε νὰ πολιορκῇ τὸν Φράνσεν, νὰ κάνῃ ὅτι εἶνε τρελλὰ ἐρευτεμένη μαζύ του καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ διαρκῶς τὴν συντροφιά του. Ἐπειτα ὅμως εἶδε μὲ ἀγωνία ὅτι, ἀντὶ νὰ πιασθῇ στὰ δίχτυα τοῦ ἐρωτὸς τῆς ὁ Βόλφ, εἶχε πιασθῇ ἡ ἴδια. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ εἶχε ἀγαπήσει παράφορα τὸν γυιὸν τοῦ τραπεζίτου Φράνσεν. Ὅσο γι' αὐτὸν ἐνοιωθε βέβαιον μιὰ μεγάλον συμπάθεια γιὰ τὴν Μίτσι, μὰ φοβόταν ὑπερβολικὰ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δηλώσει ὅτι ἐκεῖνος θὰ τοῦ διάλεγε τὴν γυναίκα του.

Καὶ φυσικὰ οὔτε ἰδέαν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα θὰ ἦταν ἡ Μίτσι.

Ὅλο τὸ Βερολίνον ἤξερε ἄλλωστε ὅτι οἱ γονεῖς της κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχαν ἀρχίσει νὰ κάνουν μιὰ πολὺ ὑποπτη ζωή. Εἶχαν ἀνοίξει μ' ἀπόλυτη μυστικότητα μιὰ χαρτοπαικτικὴ

λέσχη. Κάθε βράδυ δὲ παρέσυραν ἐκεῖ πέρα τοὺς διαφόρους γνωστούς των καὶ τοὺς «μαδοῦσαν» στὰ χαρτιά. Μ' αὐτὸν τὸν διόλου τίμιον τρόπο κατῶρθωναν νὰ διατηροῦν τὴν... κοινωνικὴ θέσιν τους καὶ νὰ θγάζουν τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς των. Ἦταν ἀδύνατον λοιπὸν ὁ γυιὸς ἑνὸς τραπεζίτου νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη ἑνὸς ἐξ ἐπαγγέλματος χαρτοπαίχτη.

Κ' ἡ Μίτσι εἶχε χύσει πολλὰ δάκρυα ἀπελπισίας μετανοημένη πού εἶχε μπλέξει σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἕνα τίμιον καὶ καλὸ κορίτσι, εἶχε σκεφθῇ νὰ τ' ἀποκαλύψῃ ὅλα στὸν Βόλφ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὴν ξεχάσῃ. Ναι, θὰ ἔκανε κ' ἐκεῖνη ὅπως ἡ καμαριέρα της. Θὰ θυσιάζοταν γιὰ τὸν ἄνθρωπον πού ἀγαποῦσε...

Ὅλ' αὐτά, ἡ φτωγὴ Μίτσι τὰ διηγήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια στὴ Φράντσυ. Κι' ὅταν τελείωσε, τῆς εἶπε:

— Ἐσύ μάλιστα ἡ ἴδια θὰ πᾶς τὸ γράμμα πού θὰ γράψω στὸν Βόλφ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ νομίση ὅτι τὸν κοροϊδεῶ.

Μὰ ἡ Φράντσυ φαινόταν πιὸ συλλογισμένη ἀπὸ τὴν κυρία της. Κάτι τὴν βασάνιζε καὶ τὸ πρόσωπὸ της ἔδειχνε ὅτι μέσα στὴν καρδιά της γινόταν μιὰ φοβερὴ πάλη. Στενοχωριόταν πού ἔβλεπε λυπημένη τὴν κυρία της κ' ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε εἰλικρι-

Ἡ Φράντσυ τῆς ἔφερε τὸ γάλα της.

ΤΑ ΔΕΘΑΝΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ
ΝΤΙΚΕΝΣ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Δαυίδ Κόπερφιλντ διηγείται τήν παιδική του ηλικία, τόν θάνατο τοῦ πατέρα του καί τήν εὐτυχημένη ζωή του κατόπιν κοντά στή μητέρα του καί στήν ἀγαπημένη του ὑπηρετρία, τήν Πέγκοττ. Μά, τήν εὐτυχία του τήν ταράζει ἡ ἐμφάνισις ἑνός τρίτου προσώπου τοῦ κ. Μύρστον, ὁ ὁποῖος ἐρωτοτροπεῖ μέ τήν κ. Κόπερφιλντ. Μιά μέρα, ἡ Πέγκοττ παίρνει τόν μικρό Δαυίδ, γιά νά πάνε στό χωριό της, τό παραθαλάσσιο Γυάρμουθ.

'Εκεῖ, ὁ Δαυίδ περνάει εὐχάριστα καμμιά δεκαπενταριά μέρες. Μά στόν γυριμό του στό σπίτι του βρίσκει τή μητέρα του παντρεμένη μέ τόν κ. Μύρστον καί ὅλα ἀλλαγμένα σ' αὐτό. 'Ο κ. Μύρστον δείχνεται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς σκληρός καί κακός πρὸς τόν γιοῦ τῆς συζύγου του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναι, ἐξακολούθησε ὁ κ. Μύρστον σκληρά. Τό κάνω νά νοιώσῃ καλά τό μαστιγιό μου. Καί στό τέλος τό ὑποτάσσω πάντα, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νά τό κάνω νά χάσῃ ὅλο τό αἷμα πού ἔχεις μέσα στίς φλέβες του. Τί εἶν' αὐτά τὰ σημάδια πού ἔχεις στά μάγουλά σου;

— Σκόνῃ, τοῦ ἀπάντησα.

Τό ἤξερε καλά ὅσο κι' ἐγώ ὅτι δέν ἦταν σκόνῃ, ἀλλά τὰ σημάδια τῶν δακρῦων μου, μά καί εἴκοσι φορές ἂν μοῦ ξανάκανε αὐτήν τήν ἐρώτησι, συνοδεύοντάς τήν μέ ἄλλα τόσα χτυπήματα, θά προτιμοῦσα ἐκείνη τή στιγμή νά πεθάνω παρά νά τοῦ πῶ τήν ἀλήθεια.

— Βλέπω ὅτι εἶσαι πολύ ἐξυπνος γιά τήν ηλικία σου κι' ὅτι μέ κατάλαβες, μοῦ εἶπε μέ τό παγωμένο ἐκείνο χαμόγελο πού τοῦ ἦταν συνηθισμένο. Πλῦνε τό πρόσωπό σου, κύριε, κι' ἔλα μαζί μου.

'Εγώ ὑπάκουσα καί τόν ἀκολούθησα στό σαλόνι.

— 'Αγαπητή μου Κλάρα, εἶπε στή μητέρα μου καθώς μπήκαμε μέσα, ἐλπίζω ὅτι στό ἐξῆς δέν θάχῃς καμμιά ἐνόχλησι. Θά τό συμμορφώσουμε γρήγορα αὐτό τό κακυαναθρεμμένο παιδί.

Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι θάφτανε, ἐκείνη τή στιγμή ἕνας τρυφερός λόγος γιά νά μέ κάνῃ καλύτερο, γιά νά μέ μεταμορφώσῃ ἴσως γιά ὅλη μου τήν ζωή... "Ἄν ὁ κ. Μύρστον μοῦδινε λίγο θάρρος, μοῦ εὐχόταν ἕνα «καλῶς ὠρίσες» καί μέ θεβαίωνα ὅτι αὐτό τό σπίτι ἦτανε πάντα τό σπίτι μου, θά ἐκέρδιζε ὅλη τήν

νά, ἀπεφάσισε νά θυσιάσῃ τὰ πάντα γιά ἐκείνην.

Τό μεσημέρι, πράγματι, πήρε τό γράμμα τῆς Μίτσι καί πήγε στό σπίτι τοῦ Βόλφ. Μά, ἀντί νά ζητήσῃ ἐκείνον, ζήτησε τόν πατέρα του, τόν τραπεζίτη. 'Εκείνος ὅμως μόλις τήν ἀντίκρουσε, τὰ ἔχασε καί φώναξε κατάπληκτος:

— Φράντου τρελλάθηκες; Τί ἦρθες νά κάνῃς στό σπίτι μου;

Μά ἡ Φράντου, δίχως νά διστάσῃ, τοῦ ἐδήλωσε:

— 'Ο γυός σας ἀγαπάει τήν κυρία μου. Πρέπει λοιπόν νά τοῦ δώσετε τήν συγκατάθεσί σας νά τήν παντρευτῇ.

— Ἀδύνατον! Αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνῃ! φώναξε θυμωμένος ὁ τραπεζίτης. Αὐτό ἔλειψε! Νά πάρῃ ὁ γυός μου τήν κόρη ἑνός χαρτοπαίκτη. 'Εσὺ πού ἄλλοτε τόσο μ' ἀγαποῦσες, τό βρίσκεις αὐτό σωστό;

'Η Φράντου τοῦ διηγῆθηκε τότε ὅλη τήν ἱστορία τῆς Μίτσι καί τήν ἀπόφασί πού ἡ νέα εἶχε πάρει νά ἀφήσῃ ἡσυχά τόν Βόλφ. Μά ὁ τραπεζίτης δέν ἄκουγε τίποτε.

— Αὐτά εἶνε ἀνοησίες! τῆς φώναξε. 'Ο γυός μου δέν θά πάρῃ ποτέ αὐτήν τήν νέα!...

Τότε ὅμως ἡ Φράντου ἀναγκάσθηκε νά τοῦ πῇ ἀπειλητικά:

— "Ἄν δέν δώσης τήν συγκατάθεσί σου, θά ἀποκαλύψω στή γυναίκα σου τίς σχέσεις μας καί θά τῆς δώσω νά διαβάσῃ τήν ἐρωτική μας ἀλληλογραφία.

'Εκείνος ἔγινε κάτωχρος. Κατάλαβε ὅτι ἡ Φράντου δέν ἀστειευόταν. Καί στό τέλος ἀναγκάσθηκε, γιά ν' ἀποφύγῃ τό σκάνδαλο, νά δώσῃ τήν συγκατάθεσί του. "Ἔτσι, χάρις στήν θυσία τῆς Φράντου, ἡ Μίτσι ἔγινε φράου Φράνσεν καί σήμερα ζῆ εὐτυχημένη μέ τόν ἀγαπημένο της... ΕΡΙΧ ΦΑ'Ι'ΑΡΝΤ.

καρδιά μου, ἀντί νά ἐξασφαλίσῃ μιὰ ὑποκριτική ὑποταγή, θά ἐκέρδιζε τόν σεβασμό μου καί ὄχι τό μίσος μου.

Εἶχα τήν ἐντύπωσι ὅτι ἡ μητέρα μου λυπόταν πολύ, βλέποντάς με νά στέκωμαι, ὄρθιος στή μέση τοῦ σαλονιοῦ μέ ὕφος δειλό, κι' ὅταν πήγα τέλος καί κάθησα σέ μιὰ καρέκλα, τό βλέμμα της φανέρωνε τήν πιό βαθειά συμπόνια. Μά δέν ἐτόλμησε νά πῇ οὔτε μιὰ λέξι.

Φάγαμε μόνοι οἱ τρεῖς μας. 'Ο κ. Μύρστον φαινόταν πῶς ἀγαποῦσε πολύ τήν μητέρα μου, μά αὐτό δέν μοῦ τόν ἔκανε καθόλου πιό συμπαθητικό — κι' ἡ μητέρα μου ἦταν τρελλά ἐρωτευμένη μαζί του. Ἀπό τήν κουβέντα τους στό τραπέζι κατάλαβα ὅτι μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφή τοῦ κ. Μύρστον θάρχόταν νά κατοικήσῃ μαζί μας κι' ὅτι θά ἔφτανε τό ἴδιο ἐκείνο βράδυ.

Μετά τό φαγητό, καθώς καθόμαστε κοντά στό τζάκι καί σκεφτόμουν νά πάω νά βρῶ τήν Πέγκοττ, χωρίς ὡστόσο νά τολμῶ νά τό σκάσω ἀπό φόβο μήπως δυσαρεστήσω τόν καινούργιο οἰκοδεσπότη, ἀκούσαμε ἕνα ἀμάξι νά σταματάῃ μπρὸς στήν πόρτα τοῦ κήπου μας.

'Ο κ. Μύρστον ἔτρεξε ἀμέσως ἔξω κι' ἡ μητέρα μου τόν μίμηκε. Καθώς τήν ἀκολούθησα κι' ἐγώ δειλά, στήν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ στάθηκε κι' ἐκεῖ, μέσα στό σκοτάδι μέ πήρε στήν ἀγκαλιά της λέγοντάς μου, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγαπῶ τόν πατριό μου καί νά τόν ὑπακούω. Τό ἔκανε αὐτό γρήγορα-γρήγορα καί κρυφά, σάν νά διέπραττε κάποιο σφάλμα, μά μέ μεγάλη τρυφερότητα. "Ἐπειτα, ἔχοντας τό χέρι της πίσω ἀπό τήν πλάτη της, ἔσφιγγε σ' αὐτό τό δικό μου ὡς ὅτου ἔφθασε τόν κ. Μύρστον στόν κήπο. Τότε ἄφησε τό χέρι μου καί πέρασε τό μπράτσο της στό μπράτσο τοῦ συζύγου της.

Πραγματικά, εἶχε ἔρθει ἡ μίς Τζέιν Μύρστον, ἡ ἀδελφή τοῦ πατριοῦ μου. Μά ἀπό τήν πρώτη στιγμή, δέν μοῦ ἄρεσε καθόλου. Εἶχε ἕνα τόσο πένθιμο παρουσιαστικό... Μελαχροινῆ σάν τόν ἀδελφό της, μέ τόν ὁποῖο ἔμοιαζε πολύ, εἶχε φρύδια πολύ δασεῖα πού ἔσμιγαν πάνω ἀκριβῶς ἀπό τή μύτη της. "Ὀλη δέ ἡ φυσιογνωμία της εἶχε κάτι τό σκληρό, τό μεταλλικό.

Τήν ὠδήγησαν στό σαλόνι μ' ἕνα σωρὸ χαιρετούρες καί καλωσορίσματα κι' ἐκεῖ συνεχάρῃ ἐπίσημα τή μητέρα μου γιά τό γάμο της μέ τόν ἀδελφό της. "Ἐπειτα, κυττάζοντάς με, τῆ ρώτησε:

— Εἶνε ὁ γυός σας, ὑποθέτω;

'Ἡ μητέρα μου τῆς ἀπάντησε καταφατικά.

— Κατ' ἀρνήν, ξανάπε ἡ μίς Μύρστον, δέν μοῦ ἄρέσουν καθόλου τ' ἀγόρια. Τί κάνεις, μικρέ;

Σαστισμένος καθώς ἤμουν τῆς ἀπάντησα ὅτι ἤμουν καλά κι' ὅτι ἐλπίζα νά συμβαίη τό ἴδιο καί μ' αὐτήν. Μά, φαίνεται, τό εἶπα αὐτό χωρίς εὐγένεια, γιὰ τὴν ἡ μίς Μύρστον μ' ἔκρινε ἀμέσως μέ δυὸ λέξεις:

— "Ἐλλειψις ἀνατροφῆς.

Κατόπιν παρακάλεσε νά τήν ὀδηγήσουν στό δωμάτιό της πού, ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα, ἔγινε γιά μένα ἕνα μέρος τρόμου καί φρίκης.

Εἶχα κατάλαβει ὅτι ἡ μίς Μύρστον ἔρχόταν νά ἐγκατασταθῇ γιά καλά στό σπίτι μας κι' ὅτι δέν σκόπευε νά ξαναφύγῃ ἀπ' αὐτό ποτέ. Τό ἄλλο πρωί, ἄρχισε νά «βοηθάῃ» τή μητέρα μου στίς δουλειές, καί πέρασε ὅλη τήν ἡμέρα μέσα στήν κάμαρη μέ τὰ τρόφιμα, ταχτοποιώντας ὅλα τὰ πράγματα σύμφωνα μέ τό γούστο της καί χαλῶντας τήν παληὰ τάξι τους.

Μιὰ ἰδιοτροπία της πού τήν πρόσεξα ἀμέσως ἦταν ἡ ἔμμονη ἰδέα της ὅτι ἡ ὑπηρετρία ἔκρυβαν τῆ νύχτα τόν «φίλο» τους στό σπίτι. Σπρωγμένη ἀπ' αὐτήν τήν ὑπόψια, κατέβαινε τῆ νύχτα κι' ἔψαχνε μέσα στήν καρβουναποθήκη ἢ ἀνοίγε ὅλα τὰ ντουλάπια.

'Ἐπίσης ἐυπνοῦσε μέ τὰ χαράματα καί σηκωνόταν πρὶν ἀκόμα κουνηθῇ κανένας ἄλλος μέσα στό σπίτι. 'Ἡ Πέγκοττ μάλιστα ἔλεγε πῶς καί τήν ὥρα πού κοιμόταν ἡ μίς Μύρστον κρατοῦσε τό ἕνα μάτι της ἀνοιχτό. Μά δέν τό πιστεύω αὐτό, γιὰ τὴν